

Καλῶν Τεχνῶν, πρόσφυξ Ρῶσσος ζωγράφος, ὁ κ. Ε. Δοῦνκελ, ἐκθέτει ἔργα ζωγραφικῆς. Ἐκτὸς προσωπογραφιῶν τινων, πολὺ καλῶν, οἱ ἄλλοι πίνακες τοῦ μᾶλλον διχασμητικῆς εἰκονογραφίαι· οἱ πλεῖστοι, ἀνάγονται εἰς ἀπεικονίσεις σκηνῶν Ἀτατολικῶν ἡθῶν, παρχμυθίων τῆς Χαλιμᾶς ἐξωτικαὶ εἰς σχήματα, εἰς χρώμα. Ἡ ἐκθεσις τοῦ κ. Δοῦνκελ ἔχει σημασίαν ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς παρχδόξου τεχνοτροπίας καὶ ἀτομικότητος.

*

Ἡ μουσικα. Ὁ Φρανσουᾶ Κοππὲ ἔχει γράψει ἓνα χαριτωμένον μονόλογον. Τὸ ἐνοχλητικὸν αὐτὸ ἔντομον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει κανένα προορισμὸν ἐν τῇ φύσει, ἀπειλεῖ νὰ γίνῃ θέμα ὅχι κομμικοῦ μονολόγου, ἀλλὰ τραγικῆς ἐπιδημίας. Οἱ ἱατροὶ ἀνησυχῶς προσβλέπουσιν εἰς τὴν κατὰ πληκτικὴν αὐξήσειν τῆς μουσικῆς, ἥτις ἰδίως εἰς τὰς κατασκευαστικὰς τῶν προσφύγων κατὰ μᾶζας σχεδὸν ἐνδιακτιᾶται. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μουσικα εἶνε φορεὺς μικροβίων, ὁ πολλὰ πλασιασμὸς γεννᾷ κινδύνους μολυσματικῶν νόσων. Αἱ μουσικαί, κατὰ τὰς διαβρώσεις τῶν ἱατρῶν, παρηκολούθησαν τοὺς πρόσφυγας, φεύγουσιν καὶ αὐταὶ τοὺς Κεμαλικούς, ἐνῶ θὰ ᾗτο φυσικώτερον εἰς αὐτοὺς τοὺς σώματι καὶ ψυχῇ βρωμεροῦς νὰ μείνουν προσκεκολλημένοι.

*

Παντὸς εἶδους ἰνστιτούτα ἕως τῶρα ἔχουν γίνῃ. Κανεὶς ὅμως δὲν θὰ ἐφαντάζετο καὶ ἰνστιτούτον διεθνὲς . . . ψυχους. Καὶ ὅμως ἰδρύθη ἐν Παρισίοις. Ἡ ἐνέργειά του περιλαμβάνεται εἰς ἑπτὰ κεφαλαιώδη ἄρθρα. Πρόκειται κυρίως περὶ δικτηρήσεως τροφίμων καὶ κυκλοφορίας αὐτῶν, περὶ παρὰγωγῆς τεχνητοῦ ψυχους, θὰ ἐπακολουθήσουν δὲ καὶ διεθνή συνέδρια. Εἰς τὰ ἄρθρα αὐτὰ ἐν δὲν εἶδομεν, τὸ ὅχι ὀλιγώτερον σπουδαῖον τῶν ἄλλων. Τὴν

ἄμυναν τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ ψυχους καὶ τῶν παρομφρουσων συνεπειῶν, διὰ τὴν εὐρεσιν εὐθυνης καὶ προχείρου θεομάνσεως τῶν οἰκίων καὶ ἐργοστασίων κ.λ.π. Ἀπ' ἐναντίας τὸ Ἰνστιτούτον θὰ φροντίσῃ διὰ τὰ ψυγεῖα. Περισσότερον διὰ τὰς τροφάς, παρὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις, ριγῶν, θὰ τὰς τρώγῃ. Ὑποθέτω, ὅτι ἡ Ἑλλάς θὰ κληθῇ νὰ μετὰσχῃ τοῦ διεθνους Ἰνστιτούτου. Ὡς εἰδικούς, πρέπει νὰ ἀποστείλῃ τοὺς κ.κ. Ἀννινον καὶ Λάσκερην, διὰ νὰ ἀντιπροσωπευθῇ καὶ ἐν ἄλλο στοιχείῳ παρὰγωγῆς τοῦ κρύου, τὸ καλκμποῦρι.

*

Ὁ παλαιὸς γνώριμος τῶν Ἀθηναίων, ὁ Ἀχιλλεὺς Μαδρᾶ ἐπανῆλθεν, ὅχι διὰ νὰ παῖξῃ τὸν «Ἐμπορον τῆς Βενετίας» ἢ τὸν «Μάκβεθ», ἀλλὰ διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς διευθυντὰς τῶν Ἀθηναϊκῶν κινηματογράφων μίαν ὑποχρέωσιν, νὰ φροντίσουν διὰ τὴν ἐγγύριον παρὰγωγὴν ταινιῶν. Ἐχομεν τόσα τοπεῖα, τόσας ἀρχαιοτήτας, τόσα ἔθιμα, ὥστε νὰ κινηματογραφηθοῦν ὠραϊόταται καὶ ἐνδιαφέρουσαι ταινίαι, αἱ ὁποῖαι ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἠδύναντο νὰ προβληθοῦν εἰς ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικήν. Ἡ ταινία τοῦ κ. Μαδρᾶ—Ajax Film—συνδυάζει τὰ ἀρχαῖα τοπεῖα καὶ τὰ Ἀνατολικὰ ἔθνη. Ὁ «Βράχος τοῦ Θανάτου» εἶνε φίλμ καλλιτεχνικὸν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἡ πρώτη καλλιτεχνικὴ ταινία ἐν Ἑλλάδι ἐκτελεσθεῖσα. Ἡ σκηνοθεσία καὶ ἡ ὑπόκρισις λίαν ἐπιτυχεῖς. Συγγραφεὺς, σκηνοθέτης, ἐκτελεστής ὁ κ. Μαδρᾶ. Θὰ ἐπρεπε νὰ προσληθῇ ὡς διευθυντῆς μεγάλῃς Ἑλληνικῆς κινηματογραφικῆς ἐταιρίας τινῶν, εἰς τὴν ὁποῖαν ὠρισμένως θὰ ἔκαμνε θάυματα, θὰ ᾗτο δὲ ἐπωφελὴς ἡ ἐπιχείρησις καὶ ἀπὸ Ἑθνικῆς προπαγανδιστικῆς ἀπόψεως.

ΔΑΦΝΙΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ κ. Λαυράγκης εἶχε τὴν ἐπιτυχή ἔμπνευσιν νὰ κατάρτισῃ ὠδικὸν ὅμιλον, ὅστις ἐτραγούδησε εἰς συνεχεῖς συναυλίας τραγούδια τῆς Ἑλλ. καντάδας με' ἀρίστους ἐκτελεστάς συνοδείας μανδολινάτας καὶ πιάνου, καθ' ἃς οἱ ἴδιοι συνθέται διηύθυνον τὴν ἐκτέλεσιν. Τραγούδια ποῦ ἐνεθουσίασαν, συνεκίνησαν, ἔτερψαν ὁλοκλήρους γενεάς ἀπὸ τῆς Ἀνεξαρτησίας μέχρι σήμερον, ποῦ ἐψάλλοντο εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰς αἰθούσας, ἀπὸ γλεντζέδες καὶ ἐρωτευμένους ἠκούσθησαν ἔπειτα ἀπὸ τόσα ἔτη, με' ἓνα πόθον νοσταλγίας. Ὑπάρχει τόσον ὕλικόν εἰς λαϊκὰς μελωδίας καὶ τραγούδια τῶν Ἑλλήνων μουσουργῶν,

ὥστε ἐπὶ ἔτη νὰ τροφοδοτεῖται μία μουσικὴ ὠδικὴ ἐνωσις.

— Διὰ δύο πρωτότυπα ἔργα τῆς ληξάσης περιόδου ἐγένετο ἱκανὸς λόγος. Δι' ἐν ψυχολογικὸν καὶ δι' ἐν λαϊκόν. Διὰ τὸ «Ἀνθρώπινον» τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ διὰ τὸ «Κετσεν... Σίμου» τοῦ κ. Πρινέα. Τὸ πρῶτον στρέφεται περὶ τὴν ψυχικὴν ἀγωνίαν ἐνὸς καταδικασμένου ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης εἰς θάνατον καὶ τὸ δεύτερον εἶνε ἀναπαράστασις ἡθογραφικῆς τῆς λαϊκῆς τάξεως, ἥς μία κόρη παρὰσύρεται ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατικὴν νεολαίαν.